

lille Magt. Vi maa altsaa indrette vort Forsvarsvæsen saaledes, at vi kunne konstatere et Retsbrud, naar nogen vil krænke vor Neutralitet, og vi maa altsaa have vort Forsvarsvæsen saaledes indrettet, at en fremmed Magt ikke med en Haandfuld Folk eller f. Eks. med et enkelt Skib kan komme og slaa os til Jorden. Videre end til at *konstatere* vor Neutralitet kunne vi ikke naa. Men en saadan Ordning har Ministeriet ikke foreslaaet at forhandle om, hvorimod Regeringen kun Aar efter Aar har stillet Forslag paa Finansloven, som jeg senere skal komme til at tale om. Under disse Forhold, hvor man afventer en virkelig Forhandling — hvad Venstre gør — afventer en betryggende og forsvarlig Ordning, som jeg tror, vi under det Hensyn, som jeg har nævnt, kunne faa, fuldt forsvarlig og mere forsvarlig end den, vi nu have, og for en mindre Udgift — under disse Forhold har Venstre valgt den Fremgangsmaade at bevilge, hvad de bestaaende Love kræve, og hvad der kræves ifølge tidligere paa Finansloven indgaaede Overenskomster. Nu er der maaske nogle, der havde ventet, at Venstre i Aar skulde være gaaet videre, nemlig nægtet at afholde saadanne Udgifter som hjemles ved bestaaende Love eller tidligere indgaaede Overenskomster paa Finanslove, og dette da som Følge af, hvad Regeringen har gjort i Sommer — i alt Fald har jeg set noget saadant fremsat i Blade, navnlig i moderate Blade. Men slige Forventninger tror jeg grunde sig noget paa et Fejlsyn paa Venstres Politik. Den Politik, som Venstre har fulgt siden 1895, og for hvilken Venstre allerede forud havde tegnet Omridsene, har haft to Sider — det er beklageligt, at det er nødvendigt for den at maatte have to Sider; men den har haft det. Før det første har den haft den almindelige Side, om jeg saa maa sige, at vi have forhandlet aabent og ærlig med Hensyntagen til alle Sider om Reformen til Bedste baade for Landets aandelige og materielle Interesser, men for det andet har den ogsaa haft den Side, hvilket beklagelsesvis har været nødvendigt, at vi have skullet staa som Værn for de grundlovmæssige Bevillingsreglers Opretholdelse her i Landet. Det er beklageligt, at det

har været nødvendigt, at vor Politik skulde have ogsaa denne Side, thi alle politiske Partier burde jo være enige i dette Stykke, saa at der ingen Strid skulde kunne opstaa om, at de grundlovmæssige Bevillingsregler bør opretholdes fuldt ud. Men den Politik, som vi saaledes have ført i 1895 og føre fremdeles, har haft en Overskrift, som lyder: Vi søge ikke Konflikt og søge ikke Konflikten, men vi vige heller ikke for den. Nu skal jeg ikke her i Dag tale om den forventede Tillægsbevilling, som vi allerede have talt om; men jeg skal dog sige, at hvis det til Foraaret viser sig, at Ministeriet tager mod Tillægsbevillingsloven uden denne Bevilling, og affatter Statsregnskabet i Overensstemmelse med en saadan Stilling fra Ministeriets Side, skønner jeg ikke rettere, end at vi da have Konflikten, og saa er det min Tro, at til den Tid og fremdeles vil Venstre ogsaa vide at tage mod denne Konflikt og optræde paa passende Maade over for en saadan Fremgangsmaade fra Ministeriets Side. Det er min Tro — den, der lever, faar det at se. Der er endnu en anden Betragtning, jeg ogsaa ønsker at fremføre ved disse Budgetters Behandling her. Man hører fra militær Side og ogsaa fra anden Side ude omkring, at vor Hær ikke nyder den Sympati, som Landets øvrige, civile Institutioner nyde. Jeg tror nu nok, at de Betragtninger, der saaledes fremsættes, ere noget overdrevne, men paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at der er noget om det, og jeg vil da gerne med et Par Ord omtale navnlig to Forhold, som jeg tror noget ere Skyld i, at Sympatien for Hæren ikke er saa stor, som det var ønskeligt. Jeg skal ikke i Dag omtale de provisoriske Forhold — det har jeg gjort saa ofte i denne Sal, og jeg tror ikke, at det er nødvendigt atter at gøre det i Dag. De have selvfølgelig haft Hovedskylden, det maa man ikke være blind for; men jeg tror, at der er et Par andre Forhold, som have nogen Skyld, og jeg skal da, som det sig hør og bør, først vende mig til den højtærede Krigsminister. Den højtærede Krigsminister optræder ikke over for Folketinget ganske paa samme Maade som hans civile Kolleger. De civile Ministre tage noget mere Hensyn, synes mig, til